

Juhannuksena, Johannes Kastajan muistopäivänä, hiljennymme ajattelemaan tätä merkillistä jumalan miestä - ja toivottavasti myös rukoilemaan: "Suo pyhäis tietä meidän noudattaa."

Johannes Kastaja oli **parannussaarnaaja**, joka vaati kääntymystä ja mielenmuutosta, mutta hän myös osoitti, mistä tulee syntisairaalle apu: Katso Jumalan Karitsaa! Uskonkatse tähän vaskikäärmeeseen, ja parantavat voimat alkavat vaikuttaa. Johannes vaati parannusta, johon sisältyi elämänmuutos. Nykyinen elämäntyyli vie vääjäämättä Jumalan tuomion alle: *"Jo on kirves pantu puitten juurelle; jokainen puu, joka ei tee hyvää hedelmää, siis hakataan pois ja heitetään tuleen"* (Matt.3:10). Sekä Jeesus että Johannes vaativat hyvästä puusta lähtöisin olevaa hedelmää: *"Joko tehkää puu hyväksi ja sen hedelmä hyväksi, tahi tehkää puu huonoksi ja sen hedelmä huonoksi"* (Matt.12:33).

Parannussaarnaajat ovat olleet jo pitkään uhanalainen laji Suomen kirkossa. On kirjoitettu: *"Sen, joka kastaa lapsia, on evankelioitava, sillä lapsikaste on tehoton, ellei kääntymys seuraa"* (Licht + Leben, kesäk.1986, s.132). Evankelioimistyö ei ole koskaan istunut hyvin Suomen kirkkoon. Suurin teologinen este on oppi kasteessa tapahtuvasta uudestisyntymisestä.

Samanaikaisesti kuin piispamme harhailevat "yhteisen hyvän jakomatkoiilla" kansamme ja etenkin sen nuoret vaipuvat entistä syvemmälle syntiin ja suruttomuuteen. Alkoholi, huumeet ja seksi saavat suhteellisen vapaasti tuhota lapsiamme ja nuoriamme ilman että kirkko siihen enemmän reagoisi.

On sääliä, että kirkko, joka lähti helluntaina maailman valloitukseen erinomaisen runsain antimin, lähtee kolmannelle vuosituhatkalle varattomana kerjäläisenä - ilman kirkon varsinaista aarretta, evankeliumia. Kirkko on vaihtanut työnantajansa. Se on tänään lisääntyvässä määrin kansan palvelija, joka toimii kansan toivomusten mukaan. Lähellä lienee aika, jolloin homoparit Suomessakin laillistetaan ja vihittäin.

Suomen kirkon parannussaarnaajat jakautuvat pääasiallisesti kolmeen ryhmään. **Ensimmäisenä** on syytä mainita saarnamiehet, jotka pääasiassa saarnaavat sosiaalista parannusta ja puuhailevat voittopuolisesti "tämänpuoleisissa". Jeesus vastaa näille "yhteisen hyvän jakomiehille": *"Ihminen, kuka on minut asettanut teille tuomariksi tai jakomieheksi?"* (Luuk.12:14). Tähän ryhmään kuuluvat ja sitä vetävät piispat. He eivät ole Johannes Kastajan seuraajia.

Toisen ryhmän muodostavat lain saarnaajat, jotka tajuavat todellisen parannussaarnan tarpeen. Heitä kauhistaa kansan (kirkkokansan) suruton meininki. He murehtivat sitä. He puuttuvat rohkeasti kansan **yksittäisiin synteihin** - ja vaativat Johannes Kastajan peräänantamattomuudella parannusta. Kuitenkaan hekään eivät vaadi puun muuttumista, siis uudestisyntymistä. He muistuttavat maanviljelijää, joka lähtee kylvötoihin metsään, vaikka ensin tulisi puut kaataa ja kivet ja kannot raivata. He eivät kykene erottamaan "perusparannusta" sitä seuraavasta uskovan jokapäiväisestä parannuksenteosta. He kauhistelevat huonoja hedelmiä, mutta eivät rohkene ottaa Jeesuksen haastetta vastaan: tehkää puu hyväksi! He perustavat kylvötyönsä kasteessa tapahtuneeseen uudestisyntymään. Profeetta Jeremialla on sana näille julistajille: *"Raivatkaa itsellenne uudispelto, älkääkään kylväkö orjantappurain sekaan"* (Jer.4:3). On suostuttava uudisraivaajan vaivannäköön.

Varsinaisia Johannes Kastajan perillisiä ovat ne harvat parannussaarnaajat, jotka määrätietoisesti pyrkivät ihmisten johdattamiseen vanhurskauttamisen ja uudestisyntymisen paikalle. Heidän parannusjulistuksessaan on kaksi voimakasta painotusta: "tehkää parannus" ja "teidän täytyy uudestisyntyä"! Jeesus sanoo: *"Jokainen istutus, jota minun taivaallinen Isäni ei ole istuttanut, on juurineen revittävä pois"* (Matt.15:13). Tähän raskaaseen ja epäkiitolliseen, mutta toisaalta hyvin siunaukselliseen työhön, johon Johannes Kastajan esimerkki velvoittaa, eivät aikamme sananpalvelijat yleensä vaivaudu. He julistavat "tupakkaparannusta", joka ei välttämättä lainkaan ole Sanan oikeaa jakamista. Tällöin ollaan tekemisissä pitkälti Rooman kirkon opin kanssa, jossa rippi on korkeassa kurssissa ilman vanhurskauttamiseen pyrkimistä. Parannusjulistuksemme tulee olla tiukasti "tarkoitushakuista" tavoitteena uudestisyntyminen.

Suomen kirkko on muuttunut "psykokirkoksi" (ks. tämän lehden takasivu), jossa psykologia isännöi teologian sijaan. Psykologia pitää Johannes Kastajan tiukasti vankilassa.

Teologisella rintamalla taas antinomismi (lain kumoaminen) joko edelliseen kiinteästi sidottuna tai sitten aivan itsenäisenä nostaa päätään. "Käräjäjumala" on muillekin kuin Vesa Lauriolle outo epäraamatullinen kummajainen.

Meissä jokaisessa oleva vanha aatu kiemurtelee tuskissaan parannussaarnan alla. **Luther** sanoi: *"Kun Herramme ja Mestariimme Jeesus Kristus sanoo: Tehkää parannus, niin hän tahtoo, että uskovaisten koko elämä on oleva parannusta"* (1/95 teesi). Aatamimme on hyvin ovela pyrkiessään välttämään parannussaarnan ja jokapäiväisessä parannuksessa elämisen. Jotkut tekevät valitettavasti suruttomuudelleen päänalusen jopa

uskoontulokokemuksestaan.

Pelastuskokemus tosin on tärkeä, jopa välttämätön. Sitä ei tule millään tavalla halveksia. Paavali kertoo Apostolien teoissa uskoontulostaan useita kertoja. Uskoontulo ja uudestisyntyminen ovat tiukasti Raamattuun ankkuroituja tapahtumia, joiden merkitys on aivan ratkaiseva jokaiselle taivaaseen pyrkivälle syntiselle. Ennen syntymää ei ole mitään todellista elämää.

Uudestisyntyminen on kilvoituksen alku. Alussa on usein suloisia tunteita, kihlajaisaika, mutta sitten painutaan erämaataipaleelle. Tämä voi merkitä kuivaa parannuksen tekoa ja kilvoittelua vähäisin tuntein. **Paavo**

Ruotsalainen neuvoi aikoinaan uskoontullutta: *"Medellä ja hunajalla olet tielle otettu, mutta pikiöljy ja terva ruuaksesi."* Uskovan tulee kiitollisuudella muistaa tielle ottamista, mutta hän ei saa jäädä ihastelemaan väärällä tavalla sitä ja lepäämään sen varassa. Muutoin hän nukkuu suruttomuuden uneen uudelleen. Paavalin sanoo: "Unhottaen sen, mikä on takana, ja kurottautuen sitä kohti, mikä on edessäpäin." (Fil.3:13).

Jotkut saattavat virheellisesti parannukseen sisällyttää myös uuden kasteen ottamisen. Vähäisin ongelma parannuksesta puhuttaessa ei ole suinkaan se, että julistajan tulisi itsensä elää päivittäisessä parannuksessa. Suuri vaara on tehdä parannusta toisten synneistä samanaikaisesti kun oman sydämen pelto on saatatan ryytimää.

Juhannus on nimenomaan **nuorten juhla**, mutta samaan hengenvetoon on tarpeen lisätä: yksi vuoden syntisimmistä nuorten juhlista. Kirkolla on täysi työ saadakseen edes joten kuten Suomen juhannuksen näyttämään kristilliseltä - niin avoimen surutonta kristikansan käyttäytyminen silloin on. Kaikkein työläintä on selittää nuorten juhannuksenvietto kristilliseksi: päivällä konfirmaatiossa, illalla tansseissa. Virallisestihan konfirmaatio katoliseen tapaan merkitsee kasteessa uudestisyntyneen ihmisen **uskon vahvistamista**. Todellisuus on kuitenkin jotakin aivan toista: normaalisti nuori tulee rippikouluun kääntymättömänä, ja valitettavasti usein myös lähtee sieltä samanlaisena. Rippikoulusta tulisi tehdä nimenomaan **heräämisen paikka!** Rippikoulu on kirkolle erinomainen tilaisuus, mutta saaman hengenvetoon on lisättävä: **tilaisuus, joka tavallisesti käytetään väärin**. Suomen nuorista yhdeksän kymmenestä tulee Sanan vaikutuksen ulottuville rippikoulussa. Mikä erinomainen mahdollisuus saattaa heidät kääntymyksen ja parannuksen kautta kaidalle taivastielle!

Mikä on rippikoulun suosion hinta? Ettei siellä ketään käännytetä - tässä määrää psykologia!

Kirkolla ei ole kovin merkittäviä tavoitteita rippikoulunuoren suhteen. Ehkäpä kirkon tavoitteen voisi pukea laulun sanoihin: "Sinua siunata tahdon." Ongelmana on kuitenkin se, että Raamattu kytkee Jumalan siunauksen Kristuksessa syntiongelman ratkaisuun: *"lähettänyt hänet siunaamaan teitä, kun käännytte itse kukin pois pahuudestanne"* (Apt.3:26). Siellä, missä siunausta tarjotaan irrallisena parannuksesta, liikutaan petoksen poluilla. Näin tulemme siihen, että Johannes Kastaja parannussaarnaajana on ohjaamassa rippikoululaisenkin todellisen siunauksen osallisuuteen.

Vuosikymmeniä nuorisotyössä toimineena tiedän jotakin esim. rippikoululeirin jännitteistä. Joskus tuntuu niin kuin pitelisi "kirppuja kopassa". Eräs juhannus jäi erikoisella tavalla mieleeni. Tämän rippikoulun oli määrä jatkaa myös juhannusaattona. Johtava teologi päätti pitää periaatteistaan kiinni: aattona on normaali rippikouluopetus.

Se vietetään seurakuntanuorelle sopivalla tavalla Sanan ääressä. Paine kuitenkin kasvoi aattoilta lähestyttäessä tunti tunnilta siinä määrin, ettei teologi katsonut voivansa pitää nuoria leirillä, vaan päästi heidät maallisiin juhannushuveihin! **Mitä jumalanlapsia nämä ovat, joilla on moinen hinku tansseihin?**

Ajattelen, että jännitteen määrä on riippuvainen siitä, missä määrin ja miten selkeästi Jumalan sana on esillä. Nykyisin Sanan osuus lienee niin heikko, että rippikoulu on kääntymättömällekin nuorelle varsin siedettävä paikka.

Joka vähänkin vakavammin ajattelee asioita, hänelle on selvää, että rippikoulussa ja konfirmaatiossa olemme tekemisissä "teatterin" kanssa. Siinä nuoret puetaan jumalanlapsen rooliaan, jonka vaatteen he konfirmaation jälkeen kepeästi heittävät nurkkaan. Näytelmä on ohitse!

Rippikoulun ongelma on "pukuongelma". Ongelma muodostuu kun rippikoululaisia ängetään vauvan vaatteisiin. Eihän 15-kesäistä voida ongelmitta pukea vauvan pukuun. Kasteessahan vauva, jolla ei ole vielä ajatustoimintaa ja jolla ei ole vielä mitään tietoista tekosyntiä, puetaan pukuun, joka on valmistettu niille, joista Jeesus sanoo: *"Senkaltaisten on Jumalan valtakunta"* (Mark.10:14). Se puku on erittäin sopiva vauvalle - mutta nyt olemme varsin kaukana siitä. 15-vuotiaan tila on aivan toinen. Hän joutuu tunnustamaan: *"Ajatuksin, sanoin ja töin olen pyhän tahtosi rikkonut ja tiedän sen tähden ansainneeni iankaikkisen kadotuksen."* "Sinullahan on kastepuku" on varsin laiha lohdutus saastaisuutensa tuntevalle nuorelle. Kastepuku on rähjäntynyt syntirekillä. Se on likaantunut sikopaimenhommista. Se on risainen ja lisäksi aivan liian pieni. Se ei mitenkään pysty peittämään ja poistamaan 15-kesäisen alastomuutta. Se tarjoaa yhtä hyvän suojan kuin "keisarin uudet vaatteet". Se on

säädytön teatteripuku, jossa rippikoulunuoren on mahdotonta viihtyä. Se on pakko riisua juhlan mentyä. Rippikoulunuoren suurin ja varsinainen ongelma on **alastomuus**, joka seuraa syntiinlankeemusta, **1 Moos.3:10**. Rippikoulun varsinainen haaste koskee juuri alastomuusongelmaa! Valkoisimmallakaan alballa ei tätä ongelmaa ratkaista.

Vauvan puvun sijaan nuorelle tulee tarjota **tuhlaajapojan syntien anteeksiantamuksen pukua**. Se taas on häntä varten tehty ja sopiva, **Luuk.15:11-24**. Mutta tämän puvun saamiseksi on kuljettava tuhlaajapojan tie kotiin. Tähän liittyy parannussaarnan kautta tapahtuva silmien avautuminen, synnintuntoon tuleminen, kääntyminen ja syntien tunnustaminen. Entinen syntivaate on riisuttava pois ja vasta tämän jälkeen on mahdollista uuteen pukuun pukeutuminen, **Luuk.15:22; Sak.3:1-5**.

Rippikoulu on nykyisellään seurakunnan puolelta valheellista toimintaa, nuorten pettämistä. Lähetyskäskyhän velvoittaa seurakuntaa toimimaan siten, että nuoret uudestisyntymän kautta pääsevät taivastielle ja Jumalan lapsiksi. Kirkko on luistanut tästä tehtävästään.

Lasse Marjokorpi on nähnyt oikein rippikoulun alennustilan: *"Konfirmaatio nykyisessä muodossaan olisi syytä poistaa. Onhan se kukituksineen, kulkueineen ja kaapuineen ainakin maallistuneiden ihmisten tietoisuudessa lähinnä vain aikuistumisriitti. Nykyisenä massavalehteluna, jota seisomaan noussut yleisö seuraa kuin parhaintakin teatteriesitystä, se on suorainen häpeä kirkolle. Sen suosio perustuu epäilemättä siihen, että se ruokkii kansanuskonnollisuutta kutkuttaessaan ihmisten pakanallis-uskonnollisia vaistoja edellyttämättä osallistujiltaan monestikaan todellista uskoa. Konfirmaation valheellisen juhmallinen muoto lienee syynä siihen, että useimmille osanottajille se merkitsee jäähyväisiä seurakunnalle... Opetuksessa korostuksen tulisi olla selvästi evankelioiva. Halukkaille voitaisiin järjestää ehtoollisen vietto, josta olisi kuitenkin karsittava pois kaikki perinteiden rasitteet. Tilaisuus ei enää saisi olla puoliksi pakollinen muodollisuus, johon vastahakoiset painostetaan perheen, sukulaisten, tuttaviensa ja kummien kehotuksien ja uhkauksien ottamaan osaa"* (Marjokorpi: Kirkon kuoleman sairaus, ss.120-121).

Jos ja kun rippikoulu merkitsee monelle nuorelle jäähyväisiä seurakunnalle, vika ei ole vain nuorten. Rippikoulun opettajat ovat syyllistyneet väärän puvun tuputukseen!

Nykyisin keskitytään **myönteisen kuvan antamiseen seurakunnasta**. Ja mitkä ovat tulokset: Nuoret jäävät pois seurakunnan kuvioista kohta rippikoulun jälkeen ja elävät entistä kokosydämisimmin tämän maailman syntimenon mukaan. Rippikoulussa tarvitaan selkeää parannusjulistusta, jossa nuorten eteen asetetaan kaksi tietä. Koko rippikouluopetuksen tulisi tähdätä siihen, että nuori kypsyisi sen alla ja aikana konfirmaatiossa tapahtuvaan ratkaisuun Jeesuksen ja maailman välillä. Vanhassa käsikirjassa konfirmoitavilta kysyttiin:

"Tahdotteko myös Jumalan avulla ahkeroida tämän uskon mukaan elää, karttaa syntiä ja seurata Vapahtajaamme Jeesusta Kristusta?" Konfirmaation tulee olla todellinen **ratkaisun paikka**, ei teatteria, ei pellehtimistä! Ja myös heti rippikoulun jälkeen tulee todella "lähteä osoittamaan uskoa elämässään"!

Nykyisin käytössä oleva konfirmaatiolupaus on mitääänanomaton, hyvin suhteellinen, eikä oikeastaan velvoita nuorta mihinkään. Rippikoulusta huolimatta meillä on pitkälti jumalaton ja synnissä avoimesti elävä nuorisoyhteisö, joka on luterilaiselle seurakunnalle suuri häpeä - jos se vaan tajuttaisiin ja haluttaisiin myöntää.

Millaista tämä "uskon osoittaminen" nykyisellään on, siitä saamme pienen väläyksen seuraamalla esim. nuorten keskuudessa tehtyjä gallupeja. **Juukalaisnuorista** tehty tutkimus (Vaarojen Sanomat 1.6.99) osoitti, että vain reilu neljännes on raittiita (koskien alkoholia), ja kuitenkin Juuan tilanne on parempi kuin Pohjois-Karjalassa keskimäärin. Peräti 75 % nuorista pitää sukupuoliyhdyntää normaalina nuorten seurusteluun kuuluvana asiana. Seurakunta ei nykyisin halua auttaa nuoria "omilla eväillä", evankeliumilla, vaan on tuppautumassa maallisten yhteisöjen seuraan jakaakseen näiden ravintoköyhiä tuhlaajapojan eväitä. Tähän ei voi kuulua raamatullinen "rukihinen leipä" parannusjulistus, vaan "tukeminen", "ymmärtäminen" ja jonkinlainen epämääräinen "rajojen asettaminen". Kirkkoa hallitseva psykologia estää parannussaarnan tehokkaasti myös lasten- ja nuorten sektoreilla.

Aikamme nuorten elämän seurailu osoittaa riittävän selvästi, ettei nykyinen seurakunnallinen nuorisotyö, jonka runkona on rippikoulu, tuota "parannuksen soveliaita hedelmiä" (**Matt.3:8**). Suomalaisen rippikoulu on suuressa alennustilassa ja se tulisi ehdottomasti uudistaa. Rippikoulua ei ole tarkoitettu ihmissuhteiden vatomiseksi, vaan Jumala-yhteyden kuntoon saattamiseksi! Ilman Johannes Kastajaa parannussaarnoineen ei rippikoulu-uudistus ole mahdollinen. Muutoin nykyinen teatteri jatkuu nuorten kadotukseksi!

Väinö Hotti

Valoa ristiltä 2/1999

